

TKP'nin SESİ:

12.8.1976 (Perşembe: 9¹⁰ Ya.

(13.8.76 ana)

S.D. Bu yayınlamamızda "Tehlikeli günler ve barışçı çözüm" başlıklı bir yorum, "Bugday stokları ve ekmek fiyatları" konulu bir yazımızı, "Seydişehirdeki kanlı olayları anlatan reportajın ikinci bölümünü ve TKP MK organı ATILIM gazetesinin Ağustos sayısında yer alan "Demokratik eğitim" başlıklı bir yazıyı dinliyeceksiniz.

Burası TKP'nin SESİ. S.D. Önce "Tehlikeli günler ve barışçı çözüm" başlıklı yorumu okuyoruz.

TKP'nin SESİ :

12.8.1976

Tehlikeli günler ve barışçı çözüm

Egede harp havası esiyor. Türk ve Yunan silahlı kuvvetleri, karşılıklı cepheler halinde Ege kıyılarına yığıldı. Ordular alarında!

Orta-Doğuyu ateşe veren yangın Lübnan'dan Ege'ye doğru tırmanıyor. Bu tırmanmanın, bağrında taşıdığı tehlikenin büyüklüğü ortadadır. Ülkemizde demokratik gelişim, bölgemizde barış tehlikededir. Gerginlikten emperyalist ülkelerdeki "soğuk harpçi" çevreler, petrol ve silah tekelleri, bir de onlarla işbirliği yapan Türk ve Yunan gerici, sövencileri yararlamıyor. Türk ve Yunan emekçileri, halkları ise harp değil, barış istiyor. ~~Kı~~ İyi komşu olarak yaşamak istiyor.

Egedeki gerginliğin baş sorumlusu ve kışkırtıcısı Amerikan emperyalizmidir, NATO'da birleşen saldırgan çevrelerdir. Bunların, silahlanma yarışını habire körükleyen politikadır.

Amerikan emperyalizminin amacı, her iki ülkedeki ulusal ve demokratik yöndeki gelişmeleri durdurmak, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş savaşını ezmektir. Amerikan emperyalizmi böylelikle, NATO'nun ~~xxx~~ zayıflayan Güney-Doğu kanadını güçlendirmek istemektedir. Amerikan cumhurbaşkanı Ford'un son verdiği demeçte "NATO'yu daha da güçlendirmekten" söz etmesi Ege'deki gerginliğin hangi amaçlarla yaratıldığını biraz daha açığa vurmuştur.

Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi Demirel hükümeti de Ege'deki gerginliğin körükleyicisidir. Gerici-faşist karması hükümet ve NATO'cu paşalar da böylesi gerginliklerden ellerinden geldiğince yararlanıyorlar. Hükümet harp havası estirerek, her türlü sömürü ve vurguna hız veriyor, aynı zamanda faşist tırmanışı hızlandırıcı yeni girişimler ve provokasyonlar planlıyor.

Ülkemiz ve halkımız için harp, ekonomik yıkım, yoksulluk demektir. Harp havasını körüklemek, aynı zamanda sömürü ve zulüm sıkıyönetimlerle, terörle daha da katmerleştirmek demektir.

Sakinliğin sonuçlarından, hele bir harbin sonuçlarından zarar yalnız Türkiye ile Yunanistan görecektir değil. Bir Türk-Yunan silahlı çatışmasının Balkanlarda ve giderek tüm Avrupada barışı sarsacağından, yumuşama sürecine büyük zararlar vereceğinden kuşku duyulamaz. Ege'deki bir harp tehlikesi karşısında bölgedeki devletlerin ilgisiz kalması, buhdan ötürü olanak dışıdır. Tek sözle sorun bu yönüyle bir Türk-Yunan sorunu olmaktan çıkarak, uluslararası bir sorun olmuştur.

Sorunun böylesine uluslararası bir önem kazanması, çözümün de uluslararası bir forunda sağlanması zorunluğunu doğuruyor. Hele durumun, gerçekten beklemeye sabrı kalmadığı, küçük bir kıvılcımın iki

ülkeyi bir harbin içine atacağı düşünülürse, bütün ülkelerin barışı sağlama konusunda sorumlu olduğu anlaşılır. Bundan ötürü sorunun, Birleşmiş Milletler çerçevesi içinde, her iki ulusun çıkarlarına uygun bir biçimde çözümlenmesi zorunluk olmuştur.

TKP, ülkemizdeki bütün ilerici güçleri barıştan yana eylem göstermeye, gerginliğin ve faşizmin dayatmak istediği harp psikozuna kapılmamaya çağırıyor. Özellikle içte demokratik özgürlükleri savunan CHP, bu ileri tutumuna uygun olarak dışta da barışçı bir politikayı savunmalıdır. Hükümetin harpçi, serüvenci politikası, onun içteki gerici faşist politikasının ayrılmaz bir parçasıdır. Faşizme tırmanan bu hükümeti düşürmek için, onunla şövenizm yarışı yapmak, yalnız ve yalnız gericiliğin, emperyalizmin işine yarar. Barışı sağlamak savaşı, bu hükümeti alaşağı etmek savaşından ayrılmaz.

TKP'nin SESİ:

12.8.1976 Nec.

Seydişehirde kanlı faşizm (2)

Seydişehir Alüminyum fabrikası kurulup üretime hazır durumuna gelince, fabrikada sürekli olarak çalışacak işçilerin seçimine başlandı. Fabrikamın kuruluşu sırasında yapı işlerinde çalışan köylü kökenli işçiler "kadrolu işçi" olmayı akıllarına koymuşlardı. Çünkü fabrika iş idi, ekmekti, sıcacık çorbaydı, üşüyen çıplak ayaklara kunduraydı. Tek sözle "nimetti"...

İşe girmek için Fabrikamın önünde ~~çığ~~ gibi biriktiler. Yalnız Seydişehirden değil, birçok kentlerden işsizler ordusu sel gibi akıp gelmişti Seydişehir'e. Kentin sokakları, işe girmek için sıra bekliyenlerle dalga dalga dolup taşıtı. Ancak önlerinde büyük engeller vardı. Günlerce, aylarca sermaye partilerine, milletvekillerine taşındılar. Elli binden sadece sekiz bin kadarı işçi olabildi. Bunların yarısı da

köyden gelme yoksullardı.

Böylece, bu yoksul köylüler fabrika işçiliğine doğru ilk adım atmış oldular. Bununla birlikte hızlı bir değişim içine de giriyorlardı. Öyle bir değişim ki, kıl şalvarları, takkeleri atıp, pantolon kasket giymeden tutun da, tekniğe, yeniliklere, ülke sorunlarına ilgi duymaya kadar... Bildiri, gazete, dergi ve kitaplara karşı ilgi artıyordu. "Hak, adalet, eşitlik, sömürü, grev, örgütlenme" daha sözcükleri işçilerin kafalarına yerleşiyor, kuvvetli yankılanıyordu.

Seydişehir de hızla değişti, yoğun bir hareketliliğe büründü.

Ekonomik yaşam canlandı. Pahalılık, alıp başını yürüdü. Sermaye ile emek arasında uzlaşmaz çelişkiler daha da keskinleşti, ayrışma-kutuplaşma süreci hızlandı. Seydişehir sokaklarında, meydanlarında sık sık toplantılar, mitingler, yürüyüşler oluyor, burada da işçi sınıfının varlığı hissediliyordu. Tek sözle sınıf savaşı Seydişehirde

de sertleşmeye başladı.

Sömürü ve zulüm doruk noktaya varınca, "işçileşme" yolunda önemli basamaklar çıkan Seydişehir işçilerinin kafalarına da, birlik olmanın, örgütlenmenin önemi dank dedi. Birlik olmak gerekir, ama nasıl ve nerede?

Sendika sözleri ortalıkta dolaşmaya başlayınca, yerden mantar biter gibi, irili-ufaklı bir çok sendika boy gösterir ve de işçiler arasına ağalarım gerer... İşçiler bu sendikalar arasında epey mekik dokurlar. En sonunda, ilerici bir sendika olan "Özgür Alüminyum-İşçileri Sendikasında" kenetlenirler. Bozguna uğrayan ~~xxxx~~ patron yanlısı sarısendikalar tası tarağı toplayıp çekilmek zorunda kalırlar. DISK, bağımsız bir sendika olan Özgür Alüminyum sendikası-
nın destekler, ona birçok yönden yardımcı olur, yol gösterir.

Örneğin, her iki sendika işbirliği yaparak bir eğitim programı hazırlar. Sadece kentteki işçileri değil, çevre köylerde oturanları da eğitecek, bilinçlendirecek bir eğitim programı. İşçiler, DİSK'in önemini ve kendilerinden yana ~~xxx~~ gerçek bir sendika olduğunu hemen kavrarlar. İşçiler, kendi sendika yöneticilerini, DİSK'le birleşmeye zorlarlar~~x~~ ve bunu başarırlar.

Böylesi bir gelişme egemen çevreleri deli eder. Ulkü Ocaklı faşist komandolar, polis, ajan provokatörler~~x~~, ~~xxxxxx~~ patron durumundaki Etibank yöneticileri, Maocu, Troçkist, her soydan ve boydan bozguncular harekete geçirilir. Çevre köylerde "cihat"lar düzenlenmeye başlar. Faşist Türkeş, ilçe kaymakamına, DİSK'in örgütlenmesini engellerebilirse, valilik vereceğini vaadeder. Türkeş, Seydişehirde yaptığı konuşmada : "Bozkurtlarım, size emrediyorum! Ben burada Özgür Alüminyum-İş ve DİSK istemiyorum" diyerek, faşistlere silahlı saldırı emrini

verir. Seydişehir^ede bir de faşist komandoların desteğinde, tepeden Türk-İşe bağlı Türk-Metal-İş sendikası indirilir. Bu sendikamın yöneticileri MHP ve Ülkü Ocaklarında da yöneticidirler. İşçiye kan kusturmaya başlıyan bu cinayet çetesi, senâika adının yanı başına bir de "kurt başı" resmederler.

Türk Metal-İş yöneticileri ve faşist komandolar işçileri, zorbalıkla, ölüm tehditleriyle bu cinayet şebekesine üye yapmaya çalışırlar. Fakat, bütün bu zorbalığa, baskılara rağmen 8 bin işçiden ancak 300 kadarını Türk Metal İş'e ~~kaydettirebilirler~~ kaydettirebilirler. ~~Sanki~~ Çok geçmeden bunların büyük bir çoğunluğu da bu sendikadan ^{çıkıyor} istifade eder. Bunun üzerine faşist komandolar bu işçilere karşı sürekli saldırıya geçer. Bu zorbalığı Ali adındaki bir işçimiz şöyle anlatıyor:

"Dayağı en çok Fabrikada yiyoruz. Çünkü oraya, saldırı için, son zamanlarda epey komando aldılar. Saldırı anında kolay kaçamazsın. İki ateş arasında kalıyoruz. İçerden ve dışardan, düdük işaretiyle aynı anda saldırıyorlar. Şimdiye kadar, beş defa dayak yedim. Sırtım hep zincir izi. 10 gün hastanede yattım. Sebep, Türk-metal'e niye uğramıyormuşum. Halbuki o sendikaya bizi, haberimiz bile olmadⁿ imzalarımızı taklit ederek üye yapmışlar. Ama, ölsek bile, o sendika ya gitmiyeceğiz. Buna kararlıyız. İkibinden fazla arkadaş işi ve Seydişehirli terketti. Ama biz gitmiyeceğiz. Nereye gidebilirim? Sonra, başka yerlerde, yakalarında it resimi bulunan, işçilere saldıran faşistler yok mu yani? Kaçmak kurtuluş değil. Beni, "kefenini yanında taşı!" diye tehdit ediyorlar. Beçak kemiğe dayandı artık. Kaçmak değil, dişe diş savaşmak gerektiğine inanıyoruz. Savaşıyoruz.